

At Last
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Jill Shalvis
Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

În sfârșit, iubirea
Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL

În sfârșit, iubirea / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3482-5

I. Fuiorea, Doina (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

JILL SHALVIS

În sfârșit, iubirea

Traducere din limba engleză
Doina Fuiorea

capitolul 1

Totul este mai bun cu ciocolată.

-Nu m-am rătăcit, îi spuse Amy Michaels veveriței care o privea de sus, de pe ramura unui copac. Serios, nu m-am rătăcit!

Dar chiar se rătăcise. Și, de fapt, era un mod de viață. Nu că ar fi părut să-i pese domnului Veverița.

-Bănuiesc că nu știi pe unde să o iau, nu? întrebă ea. Se întâmplă să cauți speranța.

Veverița își mișcă nasul, apoi își lăsă coada jos și dispăru în pădurea deasă.

Ei bine, iată ce primea dacă cerea indicații unui tip! Sau dacă cerea unui tip ceva, oricare... Rămase acolo o clipă, cu soarele dogoritor în ceafă, cu o hartă într-o mână și cu jurnalul bunicii Rose în cealaltă. Pădurea din jurul ei era o bogăție de nuanțe de verde, plină de mușchi de copaci și plante cățărătoare. Până și pământul era viu cu tot felul de plante și pârâiașe pe care trebuia să le sară, în timp ce păsările și veverițele sporovăiau deasupra ei. Fată de oraș în adâncul sufletului, Amy era obișnuită cu betonul, luminile și oamenii care se ciocneau unii de alții. În acea liniște țiuitoare și lipsă de civilizație, se simțea parcă pe altă planetă, dar merse mai departe.

Vechea Amy nu ar fi făcut-o. Ar fi plecat de mult acasă. Dar, de-a lungul vieții ei, vechea Amy își făcuse un obicei din a fugi în loc să ia atitudine. Se săturase de asta. Era motivul pentru care se afla acolo, în sălbăticie, în loc să fie pe canapeaua ei. Mai exista un motiv, unul despre care îi era foarte greu să vorbească. Cu aproape cinci decenii în urmă, bunica ei își petrecuse o vară în Lucky Harbour, un orașel de coastă din Washington, din care Amy putea să surprindă frânturi pe serpentinele

de pe traseu. Aventura de o vară a lui Rose fusese povestea de dinainte de culcare a lui Amy, singura bucurie într-o copilărie altfel mizerabilă.

Acum Amy crescuse – relativ vorbind – și căuta ceea ce bunica ei susținuse că găsisse cu atâția ani în urmă: speranța, pacea, inima. Părea prostesc și iluzoriu, dar simțea adevărul înlăuntrul ei... Amy își dorea acele lucruri, avea nevoie de ele cu atâta disperare, încât o durea.

Era mai greu decât se așteptase. Trează încă dinaintea ivirii zorilor, lucrase o tură de zece ore la restaurant, iar acum se afla pe un drum de munte. Încă pe picioare.

Nefiind sigură că se îndrepta în direcția cea bună, deschise ușor jurnalul bunicii, care era mai degrabă un carnețel cu spirală, suficient de mic să-i încapă în palmă. Practic, Amy îl învățase pe de rost, dar întotdeauna era o alinare să vadă măzgălele dezordonate.

A fost o săptămână grea. Cea mai grea din vara asta. O femeie din oraș ne-a dat detalii despre o excursie de o zi pe jos, promițându-ne că va fi distractiv. Am pornit de la baza North District, am făcut dreapta spre Eagle Rock, apoi stânga spre Squaw Flats. Cu viuetul neîncetat al oceanului ghidându-ne dinspre nord, ne-am îndreptat spre cea mai minunată pajiște pe care am văzut-o vreodată, marcată pe partea de est de stânci preistorice, înalte de zece metri, care se înalțau spre cer. Cea mai îndepărtată era și cea mai înaltă, înfiptă cu mândrie în pământ, probabil stând acolo din epoca de gheață.

Ne-am așezat cu spatele la stânci, bucurându-ne de întreaga priveliște. Mi-am petrecut ceva vreme desenând pajiștea, iar când am terminat, soarele târziu al amiezii se răsfrângea perfect pe stâncă, luminând-o ca pe un diamant din rai orbitor și înălțător. Ne-am gravat inițialele în partea de jos a diamantului nostru și ne-am petrecut noaptea sub un cer negru de catifea...

Dimineață, mi-am dat seama că îmi lipsise ceva – speranța pentru viitor.

Amy putea să audă cuvintele rostite de vocea blândă și tremurândă a bunicii, chiar dacă fusese mult mai tânără când scrisese jurnalul. Bunicul Scott murise când Amy avea cinci ani, așa că nu-și amintea prea multe despre el, în afară de o față severă și de faptul că îi tremurau degetele foarte tare. Era greu să și-l închipuie pe bărbatul stoic din amintirile ei plecând într-o excursie fabuloasă la o stâncă de diamant și găsind speranța, dar ce știa ea?

Urcă o vreme ce i se păru o veșnicie pe traseul montan abrupt, care cu siguranță părusese mult mai plat și mai drept pe hartă. Nici harta, nici jurnalul lui Rose nu indicau că Amy trebuia să urce până când i se făcea rău. Sau că traseul cu un singur sens era plin de obstacole precum pietre, pâraie involburate, mici plante căfărătoare și, în două cazuri, copaci doborâți, care erau mai mari decât tot apartamentul ei. Dar Amy avea hotărârea de partea ei. La naiba, se născuse hotărâtă! Bineînțeles, alesese câteva rute ocolitoare prin mocirla neșansei, apoi prin orașul deciziilor proaste, dar acum era pe drumul cel bun.

Îi lipsea doar acea speranță. Era bună și pacea. Dar pe inimă nu punea mare preț. Inima nu funcționa cu adevărat pentru ea. Inima putea să se ducă la naiba, ea își dorea speranța aceea. Așa că înaintă printre formațiuni stâncoase înalte ca zgârie-norii și copaci ale căror vârfuri nu reușeau nici măcar să le vadă, simțindu-se mică și nesemnificativă.

Și mută de uimire.

Fusese nevoită să se adapteze împrejurărilor și înaintea; dar în trecut fusese vorba despre ceva complet diferit, precum renunțarea la mese în săptămânile fără grăsimi, nu să se aventureze prin pădurea umedă și deasă, plină cu gândaci, păianjeni și probabil păsări ucigașe.

Cel puțin așa i se păreau lui Amy, din cauza țipetelor frenetice ale bufnițelor.

Când avu nevoie de o pauză, își deschise rucsacul și luă direct negresa de urgență pe care o șterpeliase mai devreme de la muncă. Se așază pe o piatră mare și oftă de plăcere la gândul că nu mai stătea în picioare. La prima mușcătură din bunătațea de ciocolată, gemu din nou, relaxându-se numaidecât.

Privind în jur natura luxuriantă, își spuse că nu era chiar așa de neplăcut. Putea să ducă totul până la capăt. La naiba, poate că avea să doarmă și ea acolo, la fel ca bunicii ei, sub cerul de catifea...

Apoi, o albină se avântă asupra ei cu precizia unui pilot kamikaze, iar Amy țipă, îndepărtându-se de piatră.

- La naiba!

Scuturându-se de praf, se ridică în picioare și se uită la negresa de pe jos plină de pământ. O privi o clipă cu părere de rău înainte de a cerceta cu atenție împrejurimile.

Nu mai erau albine, dar acum avea o problemă și mai mare. Brusc, își dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai zărise țărnul stâncos, cu arcadele lui de piatră și insulițele stâncoase. Nici nu mai auzea zgomolul valurilor ce se spârgeau de mal și care îi era călăuză spre nord.

Nu era semn bun.

Își consultă harta și traseul subliniat cu creionul. Nici asta nu fu de ajutor. Fuseră câteva răspântii pe traseu, nu toate marcate clar. Se întoarse la jurnalul bunicii. Conform instrucțiunilor, pornise de la baza North District, făcuse dreapta spre Eagle Rock, stânga spre Squaw Flats, dar nu mai auzea oceanul. Nici urmă de pajiște. Nici urmă de stâncă de diamant.

Și nici o speranță.

Amy se uită la ceas - 6.30 seara. Deja se întuneca? Greu de spus. Se gândi că mai avea vreo oră și jumătate până la lăsarea serii, dar știa că nu era destul timp.

Pajiștea nu avea să apară ca prin minune, cel puțin nu în acea zi. Se învărti încet ca să-și adune lucrurile, apoi auzi un foșnet ciudaț. Un fel de foșnet făcut de om. Amy încremeni, cu excepția părului de la ceafă, care se ridică brusc.

- Hei!

Foșnetul se opri, dar ea întrezări ceva în tufiș.

Un chip? Putea să bage mâna în foc că da.

- Hei! strigă ea. Cine este acolo?

Nu răspunse nimeni. Amy ridică ușor rucsacul și căută cuțitul de buzunar.

Șobolan de oraș o dată, șobolan de oraș pentru totdeauna.

Un alt foșnet ușor și ceva albastru - poate un hanorac.

- Hei! strigă ea mai tare decât avusese de gând, dar ura să fie speriată.

Nici acum nu-i răspunse nimeni, iar o liniște bruscă îi spuse că era din nou singură.

Se pricepea să fie singură. Era independentă. Cu inima bătându-i încă nebunește, se întoarse. Apoi, din nou. Pentru că avea o problemă - totul arăta la fel, era atât de asemănător încât nu mai era sigură pe unde venise.

Sau pe unde trebuia să continue. Înaintă pe potecă, dar nimic nu părea cunoscut, așa că se întoarse la 180 de grade și încercă din nou.

Tot necunoscut.

Minutat. Simțind că se adâncește tot mai mult în inima pădurii, își scoase mobilul și se uită la ecran.

O linie...

„Gata, nu intra în panică!“ Până ce nu era pusă cu spatele la zid, Amy nu se panica niciodată. Observând cea mai apropiată stâncă, porni într-acolo. În ghidul ei scria că formațiunile stâncoase de pe munții Olimp erau din șisturi, piatră de nisip, bazalt și un pat de lavă. Ea ar fi spus că erau ascuțite și stâncoase, lucru confirmat

de tăieturile de pe mâinile și picioarele ei. Dar erau un loc bun ca să prindă semnal.

Cel puțin, asta spera.

Să se cațäre pe stânci era în regulă. Să privească în jos, nu prea. Se afla al naibii de sus.

I se puse un nod în gât.

Dar fu răsplătită cu două linii pentru eforturile ei. Se gândi o clipă pe care din cele două prietene foarte apropiate ale ei să o sune, pe Grace sau pe Mallory. Fiecare din împătimitile de ciocolată era de ajutor într-o situație dificilă, dar Mallory era din Lucky Harbor, așa că Amy o sună mai întâi pe ea.

- Cum îți merge? întrebă Mallory.

- Mi-am luat o pauză de negresă, răspunse Amy relaxată, de parcă nu era cocoțată pe o stâncă aflată la mii de metri deasupra pământului. Mă gândeam că ai putea să mi te alături.

- Pentru ciocolată? întrebă Mallory. Oh, da! Unde ești?

Ei bine, iată întrebarea zilei!

- Sunt undeva pe traseul Sierra Meadows.

Urmă o clipă de tăcere acuzatoare.

- Ai mințit când ai spus că vrei să ne întâlnim la o negresă? întrebă Mallory pe un ton plin de reproș.

- Da, dar asta nu este chiar partea din poveste pe care mă așteptam să o rezolvi, spuse Amy.

Stâncă era umedă sub ea. Mușchii înmuiați de ploaie îmbrăcau fiecare trunchi de copac la vedere, iar ea putea să audă cum o cascadă curgea într-un lac natural, undeva pe aproape. Alt tufiș foșni. Vântul?

Sau!...

- Nu pot să cred că ai mințit cu privire la ciocolată, spuse Mallory. Să minți cu privire la ciocolată este... *ipocrit*. Îți amintești toate lecțiile alea despre fetele rele pe care mi le-ai dai?

Amy își frecă rădăcina nasului, acolo unde începea să vibreze o durere de cap.

- Te referi la lecțiile pe care ți le-a dat armăsarul atrăgător cu care te culci în prezent?

- Ei bine, da. Dar vreau să spun că poate tu ai nevoie de lecții despre fetele *bune*. Iar prima lecție despre fetele bune este să nu tachinezi *niciodată* când vine vorba de ciocolată.

- Lasă baltă ciocolata! Amy trase adânc aer în piept. Bine, știi că nu prea strig după ajutor când o dau în bară, dar... Făcu o grimasă. *Ajutor!*

- Chiar te-ai pierdut?

Amy oftă.

- Da, chiar m-am pierdut. Anunță presa. Trimite-i un mesaj lui Lucille.

De fapt, în Lucky Harbor, Lucille *era* presa. Chiar dacă avea peste 70 de ani, era deșteaptă foc și se folosea de asta ca să se ocupe de pagina de Facebook din Lucky Harbor, un fel de *Page Six*¹ din New York.

Mallory deveni foarte serioasă, folosindu-și vocea autoritară pentru primiri urgențe.

- Pe ce traseu ai luat-o și de cât timp mergi?

Amy își dădu toată silința să-i povestească tot parcursul până la punctul în care făcuse stânga spre Squaw Flats.

- Trebuia să ajung la pajiște până acum, nu?

- Dacă urmai traseul corect, aprobă Mallory. Bun, ascultă-mă cu atenție. Vreau să rămâi exact unde ești. Să nu te miști de acolo...

Amy privi în jurul ei, întrebându-se ce fel de animale erau prin preajmă și dacă arăta ca o gustare pentru ele.

- Poate că ar trebui...

- Nu! spuse hotărâtă Mallory. Vorbesc serios, Amy! Vreau să stai pe loc. Oamenii se rătăcesc pe acolo și nu se mai aude vreodată de ei. *Nu te mișca din locul acela!* Am un plan.

Amy încuviință din cap, dar Mallory închisese deja. Puse mobilul în buzunar și, chiar dacă nu era genul care

¹ Site și emisiune TV cu bârfe despre celebrități (n.red.)

să asculte indicațiile altora, făcu exact ce îi ordonase Mallory și nu se mișcă din loc. Dar își așază din nou în palmă greutatea liniștitoare a cuțitului.

Și își mai dori o negresă.

Zgomotele pădurii începură să se audă din nou. Păsări. Insecte. Un urlet care îi făcu pielea de găină. Se înfioră tot ascultând fiecare zgomot în parte. Dar, așa cum învățase mai demult, era extenuant să menții o stare de tensiune nervoasă prea mult timp. Nu era o regină a strigătelor¹ prea bună, așa că își scoase blocul de schite și încercă din răsuputeri să se lase absorbită de desen.

La treizeci de minute după aceea, auzi pe cineva venind din direcția opusă celei din care credea că venise ea. Persoana nu făcea prea mult zgomot, dar Amy era maestră în a auzi pe cineva care se apropia. Putea să o facă și în somn – chiar o făcuse. Inima îi bătea cu putere, dar pașii de pe potecă erau relaxați și hotărâți. Nu erau pași greoi, de bețiv care traversa holul spre dormitorul ei...

În orice caz, sigur nu era Mallory. Nu, era un bărbat cu un mers ușor, dar care nu încerca să ascundă faptul că se apropia. Amy își strânse degetele pe greutatea liniștitoare a cuțitului.

Bărbatul apăru dinspre cotitura ascunsă a potecii. Era înalt, bine făcut, înarmat și periculos, chiar dacă nu pentru sănătatea ei fizică. Nu, pădurarul nu avea nimic dur, viguros și fabulos care să reprezinte o amenințare pentru trupul ei.

Dar Matt Bowers era *letal* pentru liniștea ei sufletească.

Ea aflase cine era în nopțile în care el venise să mănânce la restaurant după o tură lungă. Locuitorii din Lucky Harbor se gudurau pe lângă el, în special femeile. Amy atribuia reacția unui amestec electricizant dintre testosteron și uniforma lui. El sorbea un Big Gulp, dar ea și-ar fi pariat și ultimul dolar pe faptul

¹ Regina strigătelor, „scream queen“ în original, este numită o actriță care joacă în filme horror. (n.red.)

că înăuntru era Dr. Pepper. Bărbatul era un dependent de suc înrăit.

Amy îi sesizase farmecul, îi simțea ea însăși efectul, dar aceea era reacția trupului ei. Creierul era mai deștept decât restul trupului și îi rezista.

El purta ochelari de soare întunecați de la Oakley, dar se întâmpla ca ea să știe că ochii lui erau de un căprui-deschis, tăioși și că nu le scăpa nimic. Ochii aceia contrastau pe deplin cu zâmbetul lui, care era relaxat, indolent și lăsa de înțeles că el era inofensiv.

Zâmbetul acela mințea.

Nimic la Matt Bowers nu era dulce și supus. Nici măcar un fir din părul de pe capul bronzat, nici măcar unul dintre mușchii impresionanți, nimic. El însemna belele cu B mare, iar Amy renunțase la belele cu mult timp în urmă.

Ea încă era așezată pe stânci, departe de potecă, dar atenția lui Matt se îndreptă numaidecât spre ea, fără nici cel mai mic efort. Îi observă amuzamentul ironic când se opri lângă ea și o privi.

– A trimis cineva un SOS?

Ea abia reuși să-și înăbușe oftatul.

„La naiba, Mallory! Dintre toți bărbații din lume, trebuia să-l trimiți pe ăsta...”

Când ea nu răspunse, el zâmbi. Știa al naibii de bine că ea o sunase pe Mallory și își dorea să o audă cum recunoștea că se pierduse.

Dar ea nu avea chef – da, știa, era copilăroasă și imatură. Adevărul era că reacția ei la vederea lui era foarte departe de a fi copilăroasă, iar asta o speria. Nu era pregătită pentru cei ca el, nu era pregătită pentru nici un bărbat. Ultimul lucru de care avea nevoie era o situație complicată, chiar dacă Matt îi ațâța poftele și chiar dacă arăta de parcă știa exact cum să o scoată de pe muntele acela.

Sau de oriunde, în general...

Și dacă *acela* nu ar fi fost cel mai tulburător gând care o măcinase săptămâni întregi...

Luni întregi.

- Mallory a sunat la secție, spuse el. Și-a dat seama că eram cel mai în măsură să te găsec înainte de căderea nopții.

Amy se îndreptă de umeri, sperând că părea mai stăpână pe ea decât se simțea.

- Mallory nu trebuia să te deranjeze.

El zâmbi.

- Deci, *chiar* ai trimis un SOS.

La naiba cu el și cu zâmbetul lui înfumurat!

- Uită de asta, spuse ea. Sunt bine. Întoarce-te la ale tale... Ea își flutură mâna în aer. Indiferent ce fac pădurarii - să-l scoată pe Yogi din tomberoane, să țină veverițele aliniate și așa mai departe.

- Yogi și veverițele chiar îmi ocupă mult timp, aprobă el cu blândețe. Dar nu-ți face probleme! Pot să mă ocup și de tine.

Vocea lui părea să provoace o reacție ciudată în pântecul ei. Și mai jos.

- Norocoasa de mine!

- Da. El mai luă o înghițitură de suc. Poate că nu știi asta, dar, pe lângă alinierea lui Yogi și a întregului neam de veverițe, salvarea domnițelor aflate în nevoie este tot parte a meseriei mele.

- Eu nu sunt o domniță aflată în nevoie...

Ea se opri când ceva șuieră exact deasupra ei. Cu o reacție instinctivă, se lipi de stâncă, distrugând cu totul imaginea de față dură.

- Este doar strigătul unui cufundar spuse pădurarul ei personal. Ecolul se aude dincolo de Four Lakes.

Ea se îndreptă de spate chiar în clipa în care alt animal urlă și abia reuși să nu tresară.

- Asta, spuse ea cu vocea tremurândă, a fost mai mult decât un cufundar.

- Un coiote, recunosc eu. Și mugetul unui elan. Se lasă seara. Toată lumea merge la masă. Sunetul este purtat peste lacuri, astfel încât cu toții par mai aproape decât sunt.

- Există elani prin zonă?

- Elanul Roosevelt, spuse el. Și căprioare, râși și pume.

Amy își băgă blocul de desen în rucsac, fiind mai mult decât pregătită să plece naibii de pe muntele acela.

- Ce ai acolo? întrebă el.

- Nimic.

Nu îl cunoștea atât de bine încât să-i arate desenele ei și, în plus, el reprezenta tot ceea ce nu-i inspira încredere: un zâmbet degajat, o fire liniștită, relaxat - indiferent cât de atrăgător era ambalajul.

capitolul 2

Dacă Dumnezeu voia să fim mai slabi, nu mai crea ciocolata.

Matt își iubea meseria. După ce lucrase mai întâi în armată, apoi în Chicago SWAT, lipsa sângelui, a măruntaielor împrăștiate și a gangsterilor din săptămâna lui de lucru era un mare bonus. Dar ziua lui ca pădurar supraveghetor în North District începuse înainte de ivirea zorilor, când doi dintre pădurarii lui anunțaseră că erau bolnavi, obligându-l să facă tura de dimineață prin pădurea luxuriantă, o povară pe care o considera la fel de greu de suportat ca o obturație de canal.

Fără anestezie.

Nu vorbitul era problema. Lui Matt îi plăcea mult să stea de vorbă și iubea muntele. Ceea ce nu-i plăcea erau părinții care nu se interesau ce făceau copiii lor, femeile divorțate care căutau o mică aventură cu un pădurar sau cei înnebuniți după ieșirile în aer liber care știau... totul.